

СИМЕОН ХАДЖИКОСЕВ (1941, София) е завършил българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ (1965) и веднага е назначен за асистент по западноевропейска литература към Катедрата по теория на литературата към Филологическия факултет (днес ФСФ), където работи без прекъсване до днес. От 1991 г. е професор. През 1971 г. защитава кандидатска дисертация върху творчеството на Пол Елюар, а през 1989 г. докторска дисертация върху провансалската поезия. През 1978–80 г. е лектор по български език и цивилизация в университета в Лион, Франция, а през 1994–95 г. е гост-професор в университета „Георг Август“ в Гьотинген, Германия. Автор е на повече от 30 книги и на стотици статии, рецензии и есета в литературни и периодичен печат. Литературно-критическата и научноизследователската му дейност е в две основни направления – западноевропейска и съвременна българска литература. Особено приноси са изследванията му върху българския символизъм в съпоставка със западноевропейския модернизъм, плод на които са три книги: „Българският символизъм и европейският модернизъм“ (1974), „Българският символизъм“ (1979) и „Вечното в преходността“ (1987). Основоположник на българската провансалистика с книгите „Провансалската лирика и средновековната поезия“ (1995) и „Светът на трубадурите“ (2007). От 1998 г. работи изключително върху монументалната поредица „Западноевропейска литература“, от която досега са излезли пет тома. Автор е и на мемоарна тетралогия „Записки на конформиста“, 2005, и „Записки на вътрешния емигрант“ – в три книги, 2006), за която получава награда на СБП за мемоаристика и публицистика.

ТОДОР ПЕТРОВ (1949, Разград) е завършил история в СУ „Св. Климент Охридски“ (1973). Доктор по история, ст. н. с. II ст. в секция „Военноисторически изследвания и поуките от практиката“ на Военната академия „Георги С. Раковски“ – София, където чете лекции по военна история. Научните му интереси са свързани също с области като фалеристиката (помощна военна наука) и българското националноосвободително движение в Македония и Тракия. Има множество участия в международни научни конгреси по военна история и в научни конференции в България и чужбина. Участва в редколегии на редица списания на военна и военноисторическа тематика. Член на Българското историческо дружество, Българската асоциация по военна история, Македонския научен институт (в т.ч. и в Научния съвет), Тракийския научен институт и др. Автор на статии на военна и военноисторическа тематика, публикувани в специализирани списания и научни сборници, и на следните монографии: „Българските ордени и медали“ (1982; пет издания, в т.ч. и на англ. ез.), „Въоръжената борба на ВМОРО в Македония и Одринско“ (1993), „Нелегалната армия на ВМОРО в Македония и Одринско (1899–1908)“ (две издания; второто през 2003), „Македония в българската фалеристика“ (2004).

ЦВЕТАН РАКЪОВСКИ (1959, Габрово) е завършил българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ (1985). Работил е като преподавател по литература в Националната Априловска гимназия в Габрово (1986–1989), след което се отдава на научна кариера в Югозападния университет „Неофит Рилски“ – Благоевград, отначало като хоноруван асистент по Теория на литературата (1994–1995), а впоследствие като редовен преподавател. Проф. д-р. Основните му научни интереси са свързани с теорията на литературата, българската литературна класика, както и с извънканоничните сюжети в литературата. Автор на седем монографични изследвания, сред които: „Паратекстът на литературната творба“ (1997), „П. К. Яворов и българските поетически силуети“ (1998), „Отвъд каноните“ (2001), „След края на класиката“ (2006), „Неканоничната бълг. литература“, т. 1 (2009, в съавторство).